

Medlem nu benyttede. Jeg blev dømt ved Underretten til en Bøde paa 300 Kr., men ved Overretten blev jeg pure frifunden, og Sagens Omkostninger blev paalagte Generalløjtnant Bahnson. Jeg ønsker at bringe denne Oplysning, navnlig til de ærede Højremedlemmers Kundskab, den vil sikkert interessere dem.

Berntsen: Den Forhandling, vi føre her i Tinget i disse Dage, skulde jo bidrage til at kaste Lys over Øjeblikkets politiske Situation og tillige klare Forholdet mellem det nuværende Ministerium og de forskellige Grupper her i Salen. I denne Henseende maa man jo for saa vidt være den højtærede Konseilspræsident taknemmelig, fordi han forleden Dag ret tydelig og klart udtalte sin Opfattelse af Forholdet overfor Grupperne her i Tinget. Den højtærede Konseilspræsident lod — om jeg maa bruge det Udtryk — de forskellige Grupper udenfor Reformpartiet passere Revu for sig, og han udtalte nogle Ord til hver enkelt af disse Grupper, idet han paa en Maade gav hver enkelt af dem sin Karakter. Det undgik ikke min Opmærksomhed, at den højtærede Konseilspræsident først henvendte sig til Højre og i ret milde Udtryk udtalte sin Opfattelse af Forholdet mellem Ministeriet og Højre. Han mente jo, at der paa adskillige Omraader kunde tilvejebringes Forstaaelse med Højre om Gennemførelsen af forskellige Lovforslag, uden at Ministeren nævnte, hvilke Lovforslag han sigtede til. Derimod tog den højtærede Konseilspræsident bestemt Afstand fra Tanken om en Valgalliance med Højre, idet han udtalte, at intet af Partierne vilde være tjent med en saadan. Reformpartiet vilde ikke være tjent dermed, sagde han, fordi det vilde kaste et løjerligt Skær over Partiet overfor Vælgerne, og deri har han fuldstændig Ret. Derimod tror jeg nok, at Højre kunde være vel tjent med en saadan Alliance. Men naar saadant ikke ønskes, skal jeg ikke opholde mig videre derved, men vil kun afvente, hvilke Spørgsmaal der vil kunne løses ved en fortsat Forhandling mellem Ministeriet og Højre. Den anden Gruppe, som Konseilspræsidenten henvendte nogle Ord til, var Socialdemokratiet. Ogsaa her udtalte Ministeren sig ret velvilligt, idet han mente, at der ogsaa her, i Forholdet til Socialdemokratiet, ved fortsat Forhandling kunde opnaas Enighed om Gennemførelsen af adskillige Reformers. Dog vilde Konseilspræsidenten

heller ikke anbefale nogen Valgalliance med Socialdemokratiet, skønt en saadan jo ikke tidligere har været helt ukendt. Men det manglede jo ogsaa bare, at Regeringen vilde slutte en Valgalliance med Socialdemokraterne efter den Maade, hvorpaa dette Parti hidtil er optraadt mod Regeringen! At Konseilspræsidenten heller ikke vilde vente noget ud af Samarbejdet mellem Folketingets Venstre, den 3die Gruppe, og Regeringen, finder jeg saare naturligt. Brudet mellem Folketingets Venstre og Reformpartiet er jo saa nyt og frisk, at det vilde være højst aparte, hvis nogen kunde tænke sig, at man efter den Behandling, de to Partier have givet hinanden i Sommer, til Foraaet skulde være naaet til et Valgkartel eller en Valgalliance.

Mest Interesse for mig har det imidlertid været at erfare, hvorledes Konseilspræsidenten og med ham Ministeriet stiller sig overfor den Gruppe, hvortil jeg hører. Det kan jo ikke skjules, at der her ikke var Tale om Valgalliance, da Konseilspræsidenten omtalte den Gruppe, hvorfra jeg er Medlem, men han afviste kort, knapt og bestemt endogsaa Samarbejde med os. Dette har jeg selvfølgelig lagt særligt Mærke til. Og jeg maa i høj Grad udtale min Forundring over den knappe Afvisning af et Samarbejde, ikke fordi denne Udtalelse kom mig overraskende, thi jeg hører ikke til dem, der have troet paa eller ventet, at Ministeriet og Reformpartiet i hvert Fald før Valget ville have noget egentligt Samarbejde, langt mindre Valgkartel eller nogen Valgalliance med os. I Løbet af Sommeren har jeg nok lagt Mærke til, at der baade i Tale og Skrift har været slaaet paa Muligheden af en Forstaaelse mellem Reformpartiet og os, og det kommer ganske naturligt af, at man har tænkt som saa: naar den radikale Fløj er udskilt fra Reformpartiet, var det jo naturligt, om der derefter kom en Forstaaelse mellem Regeringspartiet og os, der dog nærmest staa paa det samme parlamentariske Grundlag. Men det synes næsten, som om Vanskelighederne ere blevne større, efter at den radikale Fløj er udsondret af Reformpartiet, det er, ligesom man fra den Side har en Fornemmelse af, at nu gælder det om, i hvert Fald indtil Valget, at holde sin Stien, for at man ikke skal faa Skin af, at man vil følge en moderat Politik. Ordet „moderat“ er et kønt og godt Ord; det er nemlig ved Tidernes Ugunst kommet i Miskredit, fordi det er blevet saa skamme-